

سرمقاله

مدیر مسئول

تکاپو و هیجان ممدوح بعضی از طلاب جوان که در اندیشه خلق آثار علمی هستند هم مطلوب است و هم مقصود، اما کدام حرکت انسانی را سراغ بگیریم که از آسیب در امان و از آفت مصون باشد. پس چاره ای جز آسیب شناسی نمودها و ابرازهای علمی و خطایابی فعالیت‌های صادر شده از سوی اهل علم، باقی نمی ماند.

اما از کجا باید شروع کرد؟

به نظر می رسد بهترین نقطه آغاز، انگیزه و نیت عمل و تلاش‌های علمی است. بنابراین آگاهی از این معنا حائز اهمیت است که یکی از قانون‌های عقلی شناخته شده در فلسفه عبارت است از قانون:

«الاول فی الفکر هو الاخر فی العمل»

همچنانکه مولف ارجمند کتاب شریف قواعد کلی فلسفی در صفحه 53 از جلد اول در خصوص این قاعده فلسفی آورده اند، خاستگاه و علت پیدایش این قانون تقدم علت غائی در ذهن و تاخر آن در عالم خارج است. یعنی انگیزه آدمیان که همان مقصد عمل آنهاست ابتدا در اندیشه آنها تحقق

می یابد و سپس در عرصه عمل آنها محقق می شود و جالب آن که علت غایی یک از دو علل وجودی عمل است.

فصلنامه «باب علم» مفتخر است که دومین شماره خود را برای پایان فصل زمستان و در طلیعه بهار طبیعت، برای استفاده اهل علم منتشر کند و با سعی و تلاش اساتید و طلاب مدرسه علمیه الامام علی بن ابیطالب علیه السلام، مکتوبی مفید را در اختیار تشنگان حقایق دینی و علوم اسلامی قرار دهد بنابراین می کوشد که هم زلال و شفاف باشد و هم موثر و گوارا.

این امید نیکو به فضل خداوند قادر متعال به سرانجام خواهد رسید، اما به شرط آنکه این تلاشها و بهره مندی از آنها، مبتنی بر علت غائی پاک و منزهی باشد که وجود آن را موجه سازد و این شرط محقق نخواهد شد مگر آنکه این تلاش علمی برای خدا باشد و نه به قصد مطامع دنیوی لذا در فرصت این مقاله برای تنبه خود و دست اندرکاران فصلنامه و عموم خوانندگان محترم اهل فضل به ذکر روایتی از سوی خاتم الانبیاء والمرسلین محمد بن عبدالله صلی الله علیه و آله به نقل از کتاب روضه الواعظین تمسک می جویم.

قال رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم:

من طلب العلم لله لم یصب منه بابا الا ازداد به فی نفسه ذلا، و فی الناس تواضعا، ولله خوفا، و فی الدین اجتهادا، و ذلک الذی ینتفع بالعلم فلینعمه، و من طلب العلم للدنیا و المنزله عند الناس و الحظوه عند السلطان لم یصب منه بابا الا ازداد فی نفسه عظمه، و علی الناس استطاله، و بالله اغترارا، و من الدین جفاء، فذلک الذی لا ینتفع بالعلم، فلیکف و لیمسک عن الحججه علی نفسه، و الندامه و الخزی یوم القیامه.

هر که دانش را برای خدا بیاموزد، به هیچ بابی از آن نرسد مگر این که بیش از پیش، خود را حقیرتر بیند، با مردم افتاده تر شود، ترسش از خدا بیشتر گردد و در دین کوشاتر شود. چنین کسی از علم بهره مند می شود. پس، باید آن را بیاموزد. اما کسی که دانش را برای دنیا و منزلت یافتن نزد مردم و موقعیت یافتن نزد سلطان و حاکم فرا گیرد، به هیچ بابی از آن نرسد مگر این که خود بزرگ بین تر شود و بر مردم بیشتر بزرگی فروشد و از خدا بیشتر غافل شود و از دین بیشتر فاصله گیرد. چنین کسی از دانش سود نمی برد، بنابراین، باید (از تحصیل دانش) خودداری ورزد و علیه خود حجت و پشیمانی و رسوایی در روز قیامت فراهم نیآورد.

امروزه انگیزه های غیر الهی که با توجیه کسب جایگاه علمی و جلب منافع ضروری گریبان بنده حقیر و برخی از اهل علم را گرفته است و اجازه نمی دهد تا سخنان ناب حضرت ختمی مرتبت صلوات الله علیه و آله را چنان که باید فهم کرده و تمکین نمائیم. با این وجود انشالله تذکر امهاتی از دست، خالی از فایده نخواهد بود. در خاتمه از خداوند منان مسئلت می نمایم همه پویندگان راه علم دین را در پناه امام زمان ارواح من سواه فداه به نعمت هدایت‌های خاصه الهیه متنعم و عاقبت همه ما را ختم به خیر فرماید.